

Iz življenja in sveta

Claude France,

slovita francoska filmska igralka, ki je te dni na misteriozen način umrla — ali si je sama končala življenje ali je bila umorjena, še niso mogli ugotoviti.

V uredništvu se ne sprejemajo...

Arnaldo Mussolini, brat italijanskega diktatorja in ravnatelj glavnega fašističnega glasila »Popolo d'Italia« je objavil v svojem listu manifest, ki je naperjen proti sitnemu in nadlegovalnemu uredniškemu oboju. Dolgo je imel Arnaldo Mussolini z obiskovalci potrpljenje. Sprejemal je pritožnike in kverulante, nezadovoljence in na pravici prikrajšane. Slednji pa so se mu intervencije zagabile in je razglasil to-le:

V uredništvu mojega lista ne sprejemam nikogar, posebno ne fašistov, ki so bili izključeni iz stranke; izumiteljev, ki se potegujejo za patente; profesorjev s priporočili; organizatorjev banketov, zbiralcev podpisov, jubilarjev, vsevedežev in sploh vseh, ki se oglašajo zavoljo podpore. Odklanjam tudi obiske zabavljacev, dalje tistih, ki znajo boljše vladati kakor sedanjí ministrski predsednik in tistih, ki prihajajo z načrti za razne sanacije, ker sami nič ne znajo.

Uredništvo, nadaljuje manifest, je delavnica, kjer se obdelujejo lastne in seveda tudi tuje ideje. Toda uredništvo ni prostor za posedajoče dolgočasne brez poklica, kakor tudi ne za obiskovalce, ki hodijo na pomenke ter mislijo, da smejo zasedati stole urednikov ter zaposliti misli uredniških delavcev. Vsem tem svetuje Mussolinijev brat, naj si poiščejo prostora drugje. Naj gredo, če nimajo drugega dela, pometati ulice ali kidati sneg. Uredniško delo je resna stvar in ne more biti nobenim eksploatacijskim dolga časa v zabavo.

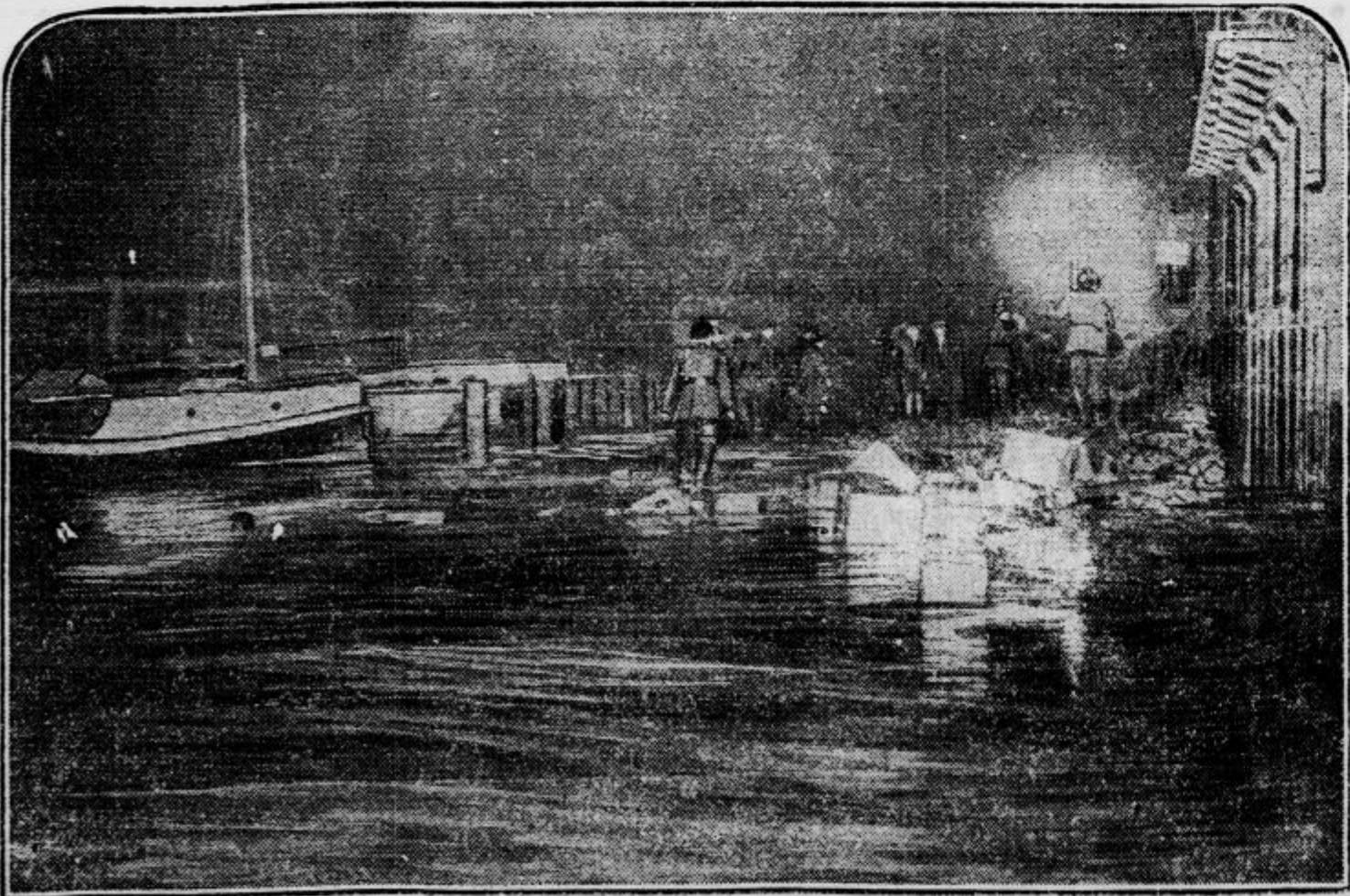
Koliko aspirinov lahko užiješ?

V Londonu je neki delavec izvršil neobičajen samomor. Ustrelil se ni s samokresom, niti se je končal z bodalom. Použil je 75 tablet aspirina in je umrl. Smrtni boj je trajal samo par ur.

Oblasti so odredile pregled trupla in zdravniki so pri tem načeli vprašanje, kakšna doza aspirina je dopustna brez škodljivih posledic in vplivov na človekovo zdravje. Strokovnjaki so vprašanje študirali in so prišli do sklepa, da zadostuje za povzročitev smrti pri človeku že 25 aspirinov. Meja se da premakniti nekoliko navzgor ali nekoliko navzdol; pravilo pa velja za človeka normalne konstitucije.

Od snežnih zameotov k poplavam

Na desni: Oščedavanje avtobusa v londonski okolici. — Spodaj: Nasip v Westminsteru, ki ga je voda deloma porušila.

Iz Rousseaujevega življenja

Jean Jacques Rousseau, francoski apostol gesla »Nazaj k naravi«, pedagog in družboslovec, je imel mnogo sovražnikov. To je naredilo iz njega mračnjaka, ki je videl v vsakem sočloveku nasprotnika. Ko je umrl kralj Louis XV., je bil Rousseau zelo žalosten.

Neki prijatelj ga je ustavil na cesti in ga je vprašal: »Kaj vam pa je?« »Umrli je kralj,« je odvrnil Rousseau. »Nu — in? Saj ste vendar republikanec; kaj se tako žalostite?«

Rousseau je dvignil glavo in odvrnil: »Kaj vi veste, kaj me boli! Kralj in jaz sva bila najbolj sovražna človeka na francoskem. Kralj je obračunal s svetom in je dal večnosti svoj delež; jaz pa še živim in vsa mrznja bo zanj — moja!«

Stoletna starka v Celovcu

Pred nekaj dnevi je obhajala Matilda Vincenti v Celovcu svoj stoti rojstni dan. Trideset let niso Celovčani imeli enakega dogodka. Vincentijeva je prišla na svet v Lyonu na francoskem, ko so še vladali Burboni. L. 1885 se je preselila na Koroško k neki plemenitaški rodbini, kjer je bila dvajset let za vzgojiteljico. Vzgojila je kopo otrok, ki so deloma pomrli in se postarali, medtem ko ona še vedno živi ter je še dovolj čvrsta, da se lahko veseli svojega nenavadno dolgega življenja.

Pariški vivarij

Stari pariški Jardin des Plantes je dobil nedavno novo privlačnost. Lani so Francozi po celi državi pobirali darove za univerzitetne laboratorije, ker ne zadostujejo vladni krediti za vse kritje na visokih šolah. Zdaj je prejel Jardin des Plantes iz teh darov znesek 450.000 frankov. Porabil ga je, da uredniči davno misel znanega opazovalca žuželk Fabresa. Ustvaril je laboratorij za opazovanje živega mrčesa v naravnih okoliščah.

Po snegu in ledu se plazijo tam planske mušice. Nasprotno biva tropičski gostje v vročini in ob bleščem električnem solncu. Saj bi poginili, če bi bilo samo 4—5 stopinj toplote. Na tem zakurjenem in razsvetljenem odru se dnevno ponavlja eden in isti življenjski boj. Zelena bogomolka, katero imenuje Fabres najbolj krvolučno bitje, preži na plen »hudičeve korenine«. Žuželki izgledata kakor žive korenine, in presegajo naše najbolj zvite gosenice. Iz Male Azije (Libansko gorovje) prinešeni dolgi, ozki martinčki bi spominjali na šivanke, če ne bi imeli nožic. Afriški sinji kuščarji se plazijo pod palmami. Zoprní škorpioni se solnčijo v mali Sahari. Posebni nastavljenici goje in nadomeščajo poedine rastline, rede razne vrste muh ter

bele in rdeče črve. Kmalu bodo posneli prizore iz pariškega vivarija tudi za kino.

Z ladjo in aeroplanom obenem

Ker z letalom prekomorska vožnja še ni popolnoma gotova in ker je vožnja z ladjo že nekoliko nemoderna, so si izmislili na francoskem kombinirano vožnjo z ladjo in letalom. Na novem prekomorniku »Ile de France«, ki je ena največjih ladij sveta, gradijo posebno letališče. Potniki, ki se jim bo zelo mudilo, pridejo lahko na krov ladje tudi potem, ko bo parnik že davno iz pristanišča. Po drugi strani poletijo lahko v Newyork, ko bo prekomornik še sredi morja. Na ta način si prihranijo dva dni vožnje. Z letalom bo do pospešili tudi poštni promet.

Vseučilišče brez srednje šole

Naš čas stremi v svoji relativni demokraciji za tem, da bi razdril privileg bogatih slojev do višje izobrazbe in kariere. To stremljenje uveljavlja na različne načine in eden med mnogimi je tudi tisti, ki ga je spravilo l. 1924. prusko naučno ministrstvo na svet. Po njegovi naredbi naj bi pripuščali na univerze tudi ljudi, ki sicer ne bi imeli srednješolskega študija za seboj, a bi kazali izredno nadarjenost. Seveda ne gre vse gladko. Kandidat mora dokazati, da ima primeren kvantum splošne izobrazbe, dalje kritično in miselno sposobnost, nadarjenost in temeljno

Tri nove članice

pariske Comédie Française: Mmes Madeleine Renaud (zgoraj), Marie Bell (v sredi) in Mary Marquet.

Ameriško zlato za Francijo

Sodi, natovorjeni z zlatom, na pariški postaji St. Lazaire.

Bolgarski kralj Boris

je pred kratkim lahko obel in mora ostati v postelji.

znanje za stroko, ki se ji hoče z vseučiliškim študijem posvetiti, dalje se je moral izkazati na izreden način v svojem poklicu ali v stroki, ki se ji hoče posvetiti, mora biti še dovolj prožen za univerzitetni študij, mora imeti dovolj časa zanj in končno mora dokazati, da so mu izredni razlogi onemogočili obisk srednje šole. Torej silno dosti zahtev. A zraven vsega tega mora položiti pred sprejemom poseben izpit, ki traja pismeno poludruugo uro in ustno istotoliko. Pri tem izpitu pa ne gre za izpraševanje dat, konjugacij in podobnega, kakor na šolah, temveč je bolj neka vrsta višjega in splošnega pomenka v ustni kakor pismeni obliki, ki naj dokaže kandidatu nadarjenost in usposobljenost. K temu izpitu se pripuste na podlagi jama stva kakšne zanesljive osebe ali na podlagi kakšnega znanstvenega dela, ki ga kandidat pošlje vseučilišču.

In zdaj nekaj podatkov. Od dne, ko je stopila naredba v veljavo, do konca lanskega leta so dobila pruska vseučilišča na tisoče predlogov za pripustitev takšnih kandidatov do višjega študija. Kot resne so vzeli samo 1063 predlogov, toda do izpita so dovolili samo 372 prosilec. Izmed teh je izpit napravilo z uspehom komaj 179 ljudi, med njimi petina žensk. 56 prosilcev je obiskovalo samo ljudsko šolo, 25 nižjo srednjo šolo, 62 višjo srednjo šolo brez zrelostnega izpita. Med njimi je bilo samo 16 delavcev in ročnih delavcev. Naiveč se jih je posvetilo juridičnim študijem, 33 filozofiji in matematiki, 29 gospodarskim strokam, 22 naravoslovnim vedam, 18 zobozdravstvu, 12 medicini, 7 agronomiji, 6 teologiji in samo 1 tehniki. Kot razlog za študij so navajali skoraj vsi izboljšanje kariere. Tako bi neka bolničarka hotela postati zdravnica. Ker mora večina teh dijakov ostati še nadalje no službah, je razumljivo, da zmagujejo študij samo z neznanskim naporom. Ministrstvo in druge institucije jim gredo s podporami rade na roko, a vendar v vse premajhni meri.

Drage knjige — merilo kulture

Višek sedanje sezije pariških stariharjev je pomenila razprodaja knjižnice znanega ljubitelja Gabriela Ganautauxa. Neki ljubitelj je kupil za 70.000 Din prvo izdajo Corneilleve »Andromede«. Veliki Molière je lastnoročno pripisal v tem izvodu imena onih igralcev, ki so imeli vloge pri prvi predstavi. Prva izdaja Corneillevih zbranih spisov (Rouen 1644) je dosegla v našem denarju ceno 35.000 Din. Te cene so res izredne za sedanje stanje franka. Dražje plačajo le Angleži, ki pa imajo dobro valuto.

Zolajev rokopis romana »Doktor Pascal« je prodal neki pariški antikvar v Londonu za 150.000 Din. Mal listič, izvirnik znane Robert Burnsove pesnice »Moja ljubezen je vrtnica rdeča«, pa se je prodal za 550.000 Din. Bogve koliko plačajo naši ljudje za avtografe naših veljakov in ali sploh pri nas eksistirajo slični ljubitelji?

Boj za povprečno 50-letno starost

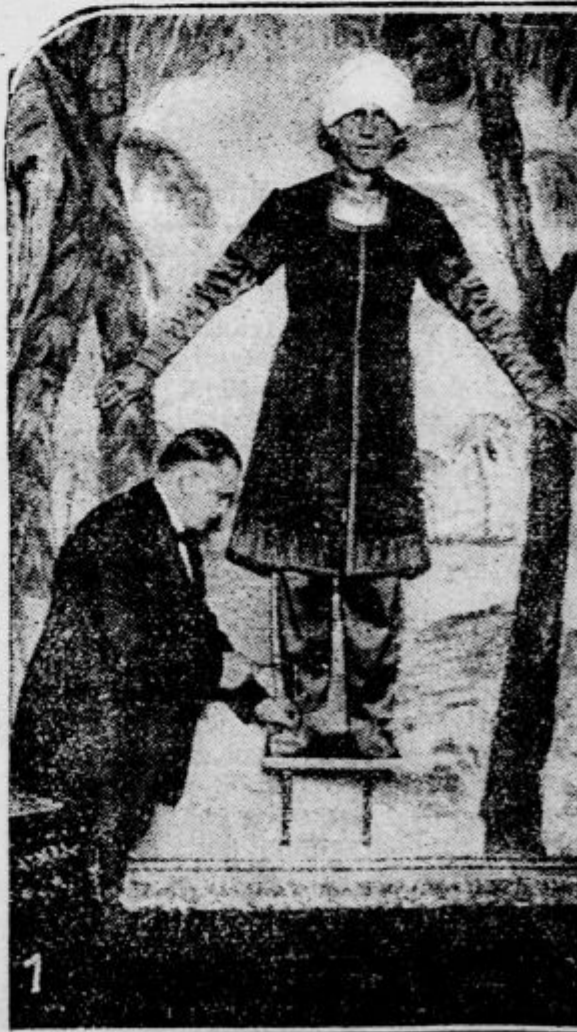
Albert Lasker, bivši predsednik največje pravoslavne družbe v ameriških Zedinjenih državah, je izročil univerzi v Chicagu plemenit dar, ki znaša milijon dolarjev. Tej dotaciji je natančno opredelil smoter: denar se sme porabliti samo za znanstvena raziskavanja, kako bi se dosegla povprečna starost vseh ljudi do petdesetega leta.

V Evropi znaša povprečna starost človeškega življenja 35 let, v Ameriki je starostna meja pomaknjena za pet let navzgor, do 40. leta. Med 40. in 50. letom kosi smrt v Ameriki posebno neusmiljeno. Dve skupini bolni sta, ki posebno zastruplja ljudem življenje: prva je rak, druga pa bolezen srca.

Mr. Castle,

državni podtajnik Zedinjenih držav, ki skupno s Kelloggom in s senatorjem Borahom proučuje kompleks vprašanj, nastalih s francosko ponudbo Zedinjenim državam glede izključitve napadalnih vojn med Francijo in Unijo.

Fakirska umetnost

1. Fakir Taimu, ki se daje za štirinajst ur pribiti na zid. — 2. Paul Schollköpf iz Nürnberga, ki si z jeklenimi iglami prebada lice, ne da bi čutil kakšne bolečine. — 3. Kozak Bazilij Juanov si zabada nože v usta.

Nagrade so izžrebane!

„Jutrov“ stric piše mladim zlogovničarjem

To je bilo dela! To sem porabil čas! Prebiral sem skladovnice pisem, ki so prišle po pošti od Božiča do Treh kraljev in še ni hotelo biti branja konec. Podaljšati sem moral prvotno določeni rok za žrebanje do danes.

Nikar pa misliti, da mi je bilo pregledovanje pisem neprijetno. Kaj šel Bilo je zabavno videti in naštevati, koliko ima »Jutrov« stric malih prijateljkov in prijateljic ne samo v ožji domovini, na Slovenskem, v Ljubljani, Mariboru, Kranju, Celju, Novem mestu, na Jesenicah, v Trbovljah, Laškem, Ptuj, Brežicah, Škofljoki, Ribnici, Kočevju, Kamniku, Črnomlju, Ljutomeru in drugod. Ne samo iz teh krajev, iz cele Jugoslavije so se mu oglašili zlogovničarji, ki so raztreseni od Triglava do Vardarja in ki jih je na tisoče. Občudoval je stric njihov pogum, njihovo pridnost in njihovo voljo do čitanja lepih knjig. Tako je odpiral pismo za pismom in še so mu morali pomagati drugi in še ni hotelo biti konec tega dela. Šele v torek zvečer je bilo vse pregledano in pripravljeno za žrebanje.

Ta dan se je zbralo okoli zelene mize »Jutrovega« strica veliko število moških in ženskih radovednežev. Stric si je popravljal očala, sedel na mesto, ki mu gre po starosti, in je spregovoril takole:

1836 rešitev

Je prišlo na zlogovnico, objavljeno v božični številki našega »Jutra«. To ni malo, kaj ne? Posebno ne za vestnega ugankarja, ki mora pregledati pisma od prvega do zadnjega, paziti, če so rešitve pravilne, in prečitati skoraj dvatisočkrat po 14 česed.

Kamnove spodtike je bilo to pot več. Največje težave so delale štiri besede: Černovci, senokoš, Veneti in Tanais. Na te štiri besede je bilo treba posebno dobro paziti. A koliko jih je bilo, ki niso poslali samo enostavne rešitve, ampak so pridejali rešitvi še daljše besede. Prošnjo za nagrado, pozdrave za strička itd. Če povem, da je bilo to, kar so zlogovničarji napisali zraven rešitev, včasih celo boljše in pravilnejše nego rešitev sama, hote razumeti, da čitanje pisem ni bilo tako neprijetno. Zato sem se moral zamuditi dlje kakor sem računal, in vem, da mi bodo zlogovničarji oprostili, če nisem pri tolikem delu objavil uspeha žrebanja že v nedeljski številki.

Blizu 2000 rešitev je torej prišlo vsega skupaj. Toda joji! Na stolne jih ne sme v žaro, ker so nepravilne. Nekaj smo jih morali izločiti tudi radi tega, ker so jih poslali odrasli tekmovalci. Ne moremo vzeti na svojo vest, da bi njim v prid škodovali mlade »Jutrovčke«, katerim je bila zlogovnica namenjena. Najhujše pa nam je za tiste zlogovničarje, ki so napisali Černovci mesto Černovci, ali Veneti na mesto Veneti, ali Tais mesto Tanais. Hudo nam je bilo zanje — na kaj smo hoteli storiti? Ne smemo jih pustiti k žrebanju! Tako nam veleva čut pravice. Tolažimo se pa z upanjem, da bodo drugi reševali pravilne, da pridejo v žaro, in bodo morda prihodnji izžrebani.

Iz malone vseh krajev

naše drage domovine so prišli odgovori. Največ pisem je seveda iz Ljubljane in njene okolice. Mnogo je tudi pošte iz Maribora, iz Celja, iz Ptuja, iz Kranja, z Jesenic, z Dolenjskega in z Notranjskega. Največje smolo med vsemi pa imajo to pot Trboveljani. Kakor da so rešitev prepisali drug od drugega, so skoraj vsi pogrešili pri Černovcih in Venetih. Saj sta pa tudi bili ti dve besedi najtežji! Kdor ni imel pri roki dobrega zemljevida, je res težko pogodil, da so Černovci danes Černovci. Prejeli smo mnogo odgovorov tudi iz Zagreba in Beograda, iz Sombora, Sarajeva, Subotice in Novega Sada. Oglašili so se »Jutrovčki« s sinjega Jadrana, iz Dubrovnika in Splita in celo z najjužnejšega konca Jugoslavije — iz Bitolja. Veliko je »Jutro«

Njegova beseda gre daleč po svetu. Berejo ga na vzhodu in zapadu, od italijanske do bolgarske, grške in rumunske meje. Njegova beseda zaleže tudi na najbolj oddaljenih otokih sinjega Jadrana.

Tako, vidite, smo imeli res dosti dela, da smo vse pregledali, prebrali, primerjali in presodili, kdo ima pravico do žrebanja. Sedaj pa bomo listke s številkami dobrih rešitev vrgli v žaro, jih premešali in potegnili številke, ki prinesejo mladim »Jutrovčkom« srečo.

Okrog mize je završalo. Številke v žari so zašumele. Prvi žreb je zadela številka 185. Poiskali smo rešitev in smo našli ime.

Prvo nagrado prejme

Darinka Kisel, gimnazistka v Subotici. Za pravilno rešitev zlogovnice dobi komplet prve letnik »Jutrova« tedenske priloge »Življenje in svet« v krasni, originalni vezavi.

Drugo nagrado je odločil žreb

Branku Lojku, učenca 4. r. ljudske šole na Viču.

Branko Lojki prejme devet knjig mladinske knjižnice, ki šteje sledeča dela: Kako so se vrage ženili; Deček brez imena; Tolovaj Mataj; Zgodbe kraljeviča Marka; Bob in Tedi; V deželi Čirmurcev; Pravljice; Kalamandarija; Pisani oblaki.

Druge nagrade so bile tri. Prejmejo jih:

Ivan Hočevar, učenec 1. razreda meščanske šole v Ptuju.

(Tri knjige: Zgodbe kraljeviča Marka, Bob in Tedi, Kalamandarija.)

Pavel Maslo, dijak, Turje, p. Dol pri Hrašniku.

(Knjige: Tolovaj Mataj; Deček brez imena, Pisani oblaki.)

Marinka Jeločnikova iz Rožne doline pri Ljubljani.

(Knjige: Kako so se vrage ženili; V deželi Čirmurcev; Pravljice.)

Nadaljnjih devet nagrad po 1 knjigo dobe:

Olga Vrabčeva, Celje (Pravljice); Franc Pintar, Škofja Loka (Bob in Tedi);

Igor Samec, Maribor (V deželi Čirmurcev);

Dovžan Janko, Kočevje (Tolovaj Mataj);

Nevenka Fajtova, Maribor (Pisani oblaki);

Vid Nučič, Kranj (Zgodbe kraljeviča Marka);

Tanja Novakova, Murska Sobota (Kalamandarija);

Ivanka Legatova, Šoštanj (Kako so se vrage ženili);

Ivan Burger, Novi Sad (Deček brez imena).

Ker pa je bilo izredno mnogo tekmovalcev izven ožje domovine, ki jim prvi žreb ni bil naklonjen, smo se odločili za nadaljnjih šest potešnih nagrad, ki obsegajo po eno knjigo. Te nagrade prejmejo:

Miloš Nikolić, Sombor (Zgodbe kraljeviča Marka);

Marica Vajda, Dubrovnik (Pravljice);

Branko Manfreda, Beograd (Deček brez imena);

Alma Šmuc, Bitolj (V deželi Čirmurcev);

Tonči Hvala, Split (Kako so se vrage ženili);

Bernard Jeločnik, Kruševac (Tolovaj Mataj).

Tako razdeli »Jutrov« stric mesto prvotno določenih 14

dvajset nagrad

za marljive zlogovničarje in zlogovničarke. Vse nagrade prejmejo dobitniki po pošti. Stric čestita vsakemu posebej in želi, da bi mu bil dar, ki mu ga je naklonil žreb, lepa vzpodbuda za nadaljnje čitanje. Zdjaj pa na svidenje do prihodnjega tekmovalja!

Dvoje pisem.

Poročilo »Jutrovega« strica bi bilo nepopolno, če bi prezrl dvoje pristranskih pisem, ka sta prišli od »Jutrovih« zlogovničarjev. Prvo pismo je iz deške, drugo iz dekleške roke. Naj sledita obe tukaj za zgled. Prvo se glasi:

Velečeni gospod striček!

Na tri dni v letu težko čakam: na Sv. Miklavža, na Božiča in pa na dan, ko pride »Jutrov« striček, da nagradi deco v svoji veliki dobrotljivosti s knjigami. Ker sem imel že dvakrat smolo, mi bo mogoče letos sreča mila. Imam veselje do čitanja in bi rad imel prav mnogo knjig.

Prilagam, upam, da prav rešeno zlogovnico s prošnjo, da je ne zavržete. Prav težko čakam nedelje. B. L.

Drugo slove takole:

Dragi »Jutrov« striček!

Uganka je bila precej težka. Komaj sem jo rešila. Še očka mi je moral pomagati. Največ pregledav mi je delala beseda »senokoš«. Skoraj vse knjige sem prebrskala in razmetala, a je nisem našla. Končno je posegel atek vmes in jo je pogodil. Dobri stric, gotovo boš imel tudi letos dosti pisem. Vem, da boš po več ur sedel na stolu in čital pisma. Mnogo jih boš vrgel v koš, mogoče bo med njimi tudi moje. Seveda bi bila zelo vesela, če bi dobila kako nagrado, bodisi že katerokoli. Srčkane pozdravke pošiljam vsem »Jutrovcem«, najbolj pa tebi, striček. M. J.

Vse tekmovalce pristrčno pozdravlja in jim želi prijetne zabave

»Jutrov« stric.

Socijalna politika

Obratni zaupniki

Ministrstvo za socialno politiko je izdalo navodila za volitve delavskih in nameščenjskih zaupnikov v podjetjih, ki spadajo pod zakon o zaščiti delavstva. Obenem je izšel tudi pravilnik, ki predpisuje delokrog obratnih zaupnikov.

Obratni zaupniki se volijo v vseh obrtnih, industrijskih, trgovskih, prometnih in rudarskih podjetjih, ki zaposlujejo najmanj 10 delavcev. Število obratnih zaupnikov se ravna po številu delavcev in nameščenjskih, ki so zaposleni v dotičnem podjetju. Volitev je tajna, direktna in po čistem proračunskem sistemu. Volijo vsi delavci in nameščenjski, ki so ob času volitev zaposleni v podjetju in ki so stari 18 let.

Zakonito institucijo obratnih zaupnikov je delavstvo stalno zahtevalo. Zakon o zaščiti delavstva je stopil v veljavo že pred šestimi leti, a se v tem zakonu predvidena izvolitev delavskih zaupnikov ni izvršila, ker je ministrstvo za socialno politiko odlašalo z izdajo tozadevnega pravilnika. Sedaj je pravilnik izdan. Vendar pa delavci in nameščenjski še ne bodo popolnoma uživali zaščite potom obratnih zaupnikov, ker očituje pravilnik pogoške, ki jih v praksi ne bo mogoče popraviti.

Navodila za volitve obratnih zaupnikov pravijo, da lahko odpadejo predpisane volitve, če se je dosegel med delavci in nameščenjski, zaposlenimi v podjetju, in delodajalcem sporazum, na katerega je pristalo tri petine delavcev in nameščenjskih. V tem slučaju je torej možno, da se volitve nadomestijo z imenovanjem obratnih zaupnikov, ali se pa volitve sploh ne vrše in je podjetje brez zaupnikov.

S tem določilom so ministrstva navodila pustila na široko odprta vrata, da posamezna podjetja sploh preprečijo življenje zaup-

nike. Delodajalcu pri tem ni treba, da pride v konflikt z zakonom ali ministrskimi nariadenji. Nihče ne bo tako nepreviden, da bi odpust obratnega zaupnika utemeljeval s tem, da mu je kot mandat delavstva neprijeten. Delodajalec vzroka odpusta sploh ne bo navedel, ali ga bo pa utemeljil z gospodarsko stagnacijo, z zmanjšanjem obrata i. t. d.

Obratni zaupniki so torej na milost in nemilost prepuščeni dobri ali slabi volji podjetnika. Edino pravilo bi bilo, da bi delodajalec brez dovoljenja inspekcije dela sploh ne smel odpustiti iz službe obratnega zaupnika, dokler izvršuje svojo funkcijo. Gospod minister za socialno politiko, bi se moral pač drugače poslužiti splošnih določil § 119 zakona o zaščiti delavcev in nameščenjskih. Zaradi tega izgublja pravilnik na praktični vrednosti.

Poslovnik o delovanju delavskih in nameščenjskih zaupnikov predpisuje iste naloge, ki so že navedene v zakonu o zaščiti delavstva. Velike so te naloge, kajti obsegajo vso gospodarsko, kulturno in socialno zaščito delavcev in nameščenjskih. Obratni zaupniki naj ne urejajo samo meznih vprašanj, ampak naj tudi sodelujejo pri racionalizaciji dela v obratih.

Nemogoče je izpolnjevati obratnim zaupnikom obširne naloge, če nimajo v izvrševanju svojega mandata popolne zaščite. Poslovnik o delovanju delavskih in nameščenjskih zaupnikov prav megljeno pripominja, da delodajalci ne smejo odpustiti niti preganjati delavskih zaupnikov zaradi pravilnega izvrševanja njih zakonitih dolžnosti, ne pove pa pravilnik ničesar, kakšna je dejanska zakonska zaščita obratnih zaupnikov.

Izven dvoma je, da bodo mnogi delodajalci poskušali onemogočiti vestne in vztrajno za delavstvo koristne borbe se obratne zaupnike. Če ne bo drugače, bodo delodajalci odpuščali iz službe neljube jim obratne zaup-

Posredovanje dela in podpore brezposelnim

Po volni se je uveljavilo načelo, da je posredovanje dela dolžnost države in da mora to posredovanje biti brezplačno in izločeno iz zasebno pridobitne podjetnosti. V zvezi s posredovanjem dela in izenačevanjem delovnega trga se je logično pojavilo tudi vprašanje podpiranja oseb, ki so brez lastne krivde vsled posledic in pojavov na gospodarskem polju, postale brezposelne. Problem posredovanja dela in brezposelnega skrbstva je zlasti po volni postal zelo aktualen v vseh državah, do čim je ta problem pred volno le angleškimi vladam povzročal posebne skrbi in je še danes v Angliji ta problem najtežavnejši. Volna in voljne gospodarske prilike pa so izzvale to socialno krizo prav v vseh državah od sovjetske Rusije do kapitalistične Amerike in povsod povzročila državam skrb in gmeto žrtve. Kulturne države so se neposredno po volni z vso vne-mo in resnostjo lotile tega vprašanja in ga v prvih letih rešile s provizoriji, pozneje z zakoni — in v pretečni večini iz sredstev državne blaginje.

Pri nas je zakon o zaščiti delavcev od 28. februarja 1922 (Uradni list 211/1922) uredil javno posredovanje dela in ureditve delovnega trga potom kraljevih borz dela in osrednje borze dela v Beogradu. Spominjamo se, kako je bil v poznih finančnih zakonih ta zakon izigran in je bila iz razlogov »štednje« ukinjena ena borza za drugo, ostale pa radi pomanjkanja kreditov tudi niso mogle delovati. Tako je socialno zamišljen zakon o borzah dela ostal na papirju: ni se izvajalo posredovanje dela in izenačevanja delavnih prilik, tudi brezposelne podpore se niso izplačevale.

Fin. zakon 1922/1923. je odredil, da se imajo v svrhu zbiranja sredstev za podpiranje brezposelnih pobirati od delavcev in delodajalcev posebni prispevki. Kako se imajo ti prispevki uporabljati ima urediti poseben pravilnik Fin. zakon 1927/1928. je ministru za soc. politiko dal pooblastilo, da iz teh sredstev sme dati tudi cenena posojila za zidanje delavskih stanovanj. Pooblastilo pravi, da podrobne predpise o organizaciji posredovanja dela in davanju neposrednih denarnih podpor in o dajanju cenjenih posojil izda minister s posebnim pravilnikom. Ta pravilnik, predviden v paragrafu 99 zakona o zaščiti delavcev, dalje v fin. zakonu 1922/23. in 1927/28. je izšel v Uradnem listu z dne 22. decembra 1927. In je stopil v veljavo 10. decembra 1927. S tem bi bilo posredovanje dela in skrbstvo za brezposelne z zakonom in pravilniki

kaj zavohal.

«Pa saj to je prava blaznija,» sem viknil v grozi. «Jaz čisto nič ne razumem!»

Moja žena pristopi k meni in približa svoj obraz k mojemu, rekoč brez oklevanja:

«Ti si prostak!»

In z mize vzame popisan papirček, na katerem prečita: «Št. 349—27: Sanjam, da te vidim vsaj oddaleč v gledališču in da ti v mislih pošiljam poljub.» — «Št. 259—09: »Dragice, kje si pustil prstan z draguljem, ki sem ti ga poklonila? Je-li mogoče, da si zastavil darilo Dusi, ki je tolikanj ljubi?» — «Št. 317—83: Huda sem nate. Rotil si se, da sem ti edina, pa so te videli na setnji z debelušno črnolasko. Priporočam ti, da se ne igraš z ognjem.» — «Št. 102—13: Ti si podlež. Menda ti je to dovolj!» — «Št. 148—94: Ničvednež in drugega nič...» — «Št. 177—22: Telefoniraj mi šele takrat, kadar se vrneš, sreča moja. Drugače pride moj mož in se ne bova več utegnila zmeniti za drevi. Ali še ljubiš svojo Nado?»

Moja žena krčevito zmečka listič in mi ga s studom vrže v obličje.

Pobral sem listek, ga pazljivo prečital in stopil k telefonu.

«Alo, centrala? Dajte mi številko

177—02. Hvala! Je-li tam št. 177—02?»

«Da, kdo je tam?» mi odgovori moški glas.

«Št. 300—05! Pokličite mi Nado na telefon!»

«Ah, vi ste št. 300—05. Danes sem jo že enkrat zatekel s tem številom. In vi jo zovete prsto Nado? Vedite, mladici, da dobite pri prvem srečanju dve zausnici. Jaz vem, kdo ste vi.»

«Hvala lepa. Pozdravite v mojem imenu svojo Nado in ji recite, da je ob pamet.»

Kosilo je prešlo v mučnem molku. Moja žena je točila solze v juho, na pečenko in na močnatno jed.

Po obedu je zabrenčal telefon. Požuril sem se v kabinet.

«Je-li ondi številka 300—05?»

«Da, Kaj hočete?»

«Čul se je ženski smeh:

«Saj sem jaz, Dusija. Je mar mogoče, da nimaš več prstana, ki sem ti ga poklonila?»

«Prstana nimam,» sem se odrezal. «In nikar mi nikdar več ne telefoniraj, vrag te vzemi!»

In zatvoril sem slušalico.

Malu kesneje mi je neki ženski glas povedal, da bo moral ostaviti pred mojimi vrati s sramotilnim listkom novorojenčka, če ne bom maral ničesar da-

lati za njegovo vzdrževanje. Zatem je drugi glas obetal, da mi bo sežgal oči z vitriolom, ako ne dam slovesa »Belski, oni oskubeni mački«.

Drugi dan pride neznan mladenič, gladko obrt; predstavi se kot dramski igralec Dugov in reče:

«Ako nimate nič proti temu, vas prosim, da zamenjajva svoji telefonski številki.»

«A kaj?» sem vprašal presenečen.

«Vidite, vaša številka 300—05 je bila prej moja in moji znanci so je vajeni...»

«Da, zelo so vajeni...» sem moral priznati.

«In zbog tega, ker le malokdo ve za mojo novo številko, nastajajo nesporazumi... zmešnjave...»

«Gola resnica,» sem pritrdil. «Zmešnjave nastajajo. Nadejam se, da se vam ni včeraj nič slabega pripetilo. Saj mož Vere Pavlovne ni odpotoval v Moskvo, kakor je sklenil prejšnji dan.»

«Ali res?» se je vpraševal mladič. «Kakšna sreča, da sem se zadržal s Klemencijem in da nisem utegnil oditi k Veri!»

«A Klemencija vam kani osmoditi oči s hudičevim oljem zaradi »Belske,» sem mu prijateljski razodel.

«Mislite? Ona se samo postavlja. In zastran nje nikoli ne pustim Belske!»

«Delajte, kakor vas je volja. Jaz sem ji nasprotno obetal, da jo pustim na cedilu. Ona pa hoče pustiti pred vašimi durmi z listkom vaše nezakonsko dete. Obljubil sem ji, da ga usvojim.»

«Mar vi v istini verujete, da je to moje dete?» me vpraša mladič v skrbah. «Po pravici rečeno, jaz sam več ne vem, kateri otroci so moji in kateri niso.»

Njegovo prostodušno vedenje se mi je upiralo.

«A medtem je še Nadjin mož, ki se je ustil, da preizkusi na vas moč svojih zausnic. Je-li to že naredil?»

«I, kakšne zausnice? ... To je bilo samo navadno božanje! Sicer pa se je to zgodilo ponoči, v mraku... Pa potlej, hočete li, da menjava številki?»

«Dobro je. Grem, da obvestim centralo.»

Svojo ženo sem poslal v sprejemnico, da bi mi malo delala družbo in sem odšel do telefona. Med pogovorom z osrednjo postajo sem ujel nekaj besed, ki so prihajale iz salona.

«Ah, igralec ste? Gledališče imam tako rada,» je čebljala moja žena.

«Ah, gospa! To sem začutil po prvem pogledu,» je nesramno odgovarjal. «Vaše oči imajo silo magneta. Zakaj ne igrate tudi vi? Tako lepi ste! V vas je

nekaj, kar mika človeka in mu obeta neskončno srečo, o kateri se more samo sanjati in ki...»

Zaslišal se je slabotni glas moje žene, ki se je protivila, rahli šum in vse to je pokrtil odjek poljuba...

(K)

NOVA
KEJUČ
z žigom
najboljše, najtrajnejše zato najcenejše!

Zane Grey:

Železna cesta

Roman.

Peto jutro se je dal Slingerland pogovoriti. Tudi Larry je hotel z njima vred odrediti Serviceu na pomoč, a nastávar mu je dejal, da je bolje, če ostane pri Allie. Vsa zahotana sta se moža odpravila na smučeh, vlekoč sanke za seboj. Zmrzla skorja je pokrivala snežne pologe — drugače bi bilo vsako napredovanje nemogoče. Ko sta dospela na višek brda, jima je udaril krivec naravnost v obraz. Nealu, čeprav je bil težko oblečen, se je zazdelo, da mu zmrzuje mozeg v kosteh. Veter mu je kar prodiral ude. Včasih sta morala napeti vse moči, da sta udržala sanke, ki so jima uhajale iz premrlih rok. Dva koraka naprej, korak nazaj, tako sta se borila z viharjem. Na svobodnih višinah vobče nista mogla stati pokoncu. Po urah in urah obupnega prizadevanja sta naposled prišla na greben, dospela na brezvetrno pobočje in splezala k Servicevemu stanu.

Ponekod je bil veter tako pometel sneg, da se je videla skala, mrzla kakor led, pusta in gola ko pleša. Iz stana se ni kadilo. Zdelo se je, da to zimo še ni stopila vanj človeška noga. Neale je ošinil Slingerlanda s pogledom polnim skrbi.

»Sinko, pripravite se na najhujše,« je rekel nastávar. »Niti trenutka ne smeva izgubiti.«

Odrinila sta s platnom opeto okvirje vrat, pripognila se in stopila noter. Nealov prvi pogled je bil na ognjišče, kjer že nekaj dni ni več gorel ogenj. Sneg, ki ga je bilo nanese v stan, je ležal okoli v majhnih zabrisanih kupcih. Odeje na pogradu so pokrivala Servicea in skrivale njegov obraz. Možja sta takoj uganila usodo, ki ga je bila zadela.

»Zmrznili je!«

Service je ležal na pogradu trd in blede, kakor od kamna; niti sledu trpljenja ni bilo videti na obličju.

»Zaspal je — in se ni več prebudil,« je rekel Slingerland.

»Hvala Bogu. Oh, da nisem ostal pri njem!«

»Prepozno je, sinko. Še nekateri vrli dečko bo storil smrt, preden bo ta prekleta železnica dograjena.«

25

Neale je poiskal Serviceva pisma, zapiske in dragocenosti, da jih preda inženjerskemu štabu.

Slingerland je našel motiko in lopato, s katerima so, kakor je Neale še pomnil, jeseni gradili stan; s tem orodjem sta se moža mučila na zmrzlem pesku in grušču, da bi izkopala grob. Bilo je, kakor da dolbeta v živo skalo. Naposled se jima je vendar posrečilo, da sta dokončala delo. Zavila sta Servicea v odejo in z degtom napojeno jadrovinu, spustila ga v mrzlo zemljo in naglo zasula grob.

To je bil mrk in strahoten posel. Spet gomila brez imena! Neale je bil videl že devet takih grobov. Ta je ležal na boku holma, niti ne sto črevljev od ustanovljene proge.

»Slingerland,« je vzplnil Neale, »železnica pojde tod! Vlaki drdrazo mimo in potniki gledajo skozi okna; mladi ljudje, ki iščejo sreče, novoporočenci in medenih tednih, tisoči ljudi, delavni in srečni v svojem podjetju, polni svojega življenja — vsi, vsi se vozijo mimo groba ubogega Servicea in ne vedo, da je tu pokopan!«

»Eh, sinko, če je ljudem do železnic, tedaj morajo ugonabljati ljudi, da jih zgrade,« je mračno odvrnil nastávar.

Z vetrom za hrbtom sta se Neale in Slingerland skoro brez lastnega napora vračala proti domu. Domenila sta se, da ne povesta Allie ničesar o tragičnem dogomku. Tako se je končal najmrzlejši, najtežji in najmračnejši dan, ki ga je bil Neale kedaj doživel.

Zima je minila, sneg se je stajal, vetrovi so ponehali in prišla je pomlad.

Že davno se je bil Neale namenil, da pusti Allie čez poletje pri Slingerlandu. Vedel je, da bo srečna v njegovi dolini, in tudi ona je rada pristala na to, da ostane, dokler je Neale ne vzame s seboj. O tem za zdaj ni bilo moči govoriti. Tabor, poln vojakov in delavcev, je bil slab kraj za Allie. Misli, da bi jo spravil v Omaha, pa se je Neale skoro bal. Nepristano mu je begal dušo strah pred Špancem Duradom, ki je bil upropastil Alliečino mater, in pred očetom, ki ga Allie še ni bila videla. Slutil je, da stopita obadva prej ali slej v njegovo življenje, in ponavljal si je, da mora biti takrat z Allie poročen. Zdjaj ji ni bilo dosti več nego šestnajst let.

Nekega dne, ko se je bližala ura ločitve, so posetili Slingerlandovo dolino štirje možje surovega videza.

Brez kake tovarne živine so prihajali ob potoku. Nealu se je zdelo zelo pomembno, da je Larry ob pogledu nanje tiho zaklel in

nato hladno in brez naglice, kakor je bilo njegova navada, zakolovratil med nje in med vrata koč, kjer je stala Allie z izrazom osuplosti na zalem obrazku. Texanec je imel svoj težki samokres zmerom za pasom; nihče, kdorkoli bi prišel z zapada, ni mogel dvomiti o njegovih sposobnostih. Gostje so se veli zelo vladno; prosili so za malce tobaka in nič ni kazalo, da bi kanili kaj zlega.

»Vaš kotiček je dokaj v stran od ceste,« je omenil eden izmed njih.

»Da. Nastávar sem,« je odgovoril Slingerland. »Odkod pa prihajate?«

»Iz Ogdena. Na istok gremo.«

»Ali je po cesti veliko prometa?«

»Ne malo za tak divji kraj. In vse hiti na iztok. Niti ene karavane še nismo srečali, ki bi šla proti zapadu. Ste li čuli, da mislijo graditi železnico — iz Omaha? Ljudje nekaj čenčajo o tem.«

Tu se je oglašil Larry.

»Nu menda; povsod tod okoli taborijo vojniki.«

»A, vojniki,« je rekel eden izmed potnikov.

»Da, vojniki bodo gradili železnico.«

Možje niso zinili nobene več in so odjahali brez slovesa. Slingerland je viknil za njimi, da naj se čuvajo, ker so Indijanci na vojni stezi.

»Hm,« je rekel nato, »ti dedci mi ne ugajajo.«

Tudi Neale ni gledal na ta poset nič kaj prijazno; le cowboy se je rogal misli, da, kaj bi peščica nepridipravov ogražala kogarkoli.

»Enega možja je treba, pa jo ucvro na vrat na nos ... Toda prekleto nevshečno bi mi bilo, če bi našli Allie samo.«

»O, zame vas ne bode strah,« je pogumno vzklila Allie.

Neale in Slingerland, čeprav sta cenila Larryjevo poznanje ljudi, sta smatrala prihod neznanecv za znamenje, da se bližajo samotnim nastávarjem hudi časi.

»Moral se bom umakniti globlje v hribe, dalje proč od železnice,« je godrnjal Slingerland.

Ta dogodek je tudi izpremenil Nealov prvotni namen, da poišče zakopano zlato. Nič ga ni mikalo, da bi ga zalotili pri tem, ko bi grebel zlato iz tal ali prenašal možnje; in tudi Slingerlandu ni bilo do tega, da bi skrival v svoji koči ali v njeni bližini zaklad.

Ne pozabite takoj naročiti

LIUBLJANSKI ZVON 1928

Poleg mnogih kraških povesti, pesmi in esejev izpod peresa naših najboljših pisateljev in pesnikov bo vse leto izhajal

izvirni zgodovinski roman

SERENISSIMA

ki se vrši v Benetkah in je pisan s pripovednim razkošjem Sienkiewiczovih povesti.

UMETNIŠKI PORT 'ETI slovenskih pisateljev in umetnikov bodo krasili tudi letos vsako številko.

Ljubljanski Zvon izhaja vsak mesec ter velja za celo leto 120 Din, za pol leta 60 Din, za četrt leta 30 D; za inozemstvo 150 Din. Naroča se v

Knjižarni Tiskovne zadrage v Ljubljani ali njeni podružnici v Mariboru.

Jugoslovanski patent 2668 glede

giblivega podstavka za vozila

(Drehgestell für Fahrzeuge) je naprodaj ali se odda v licenco. — Vprašanja na F. Neubauer, Berlin W 9, Potsdamerstrasse 5.

Išče se družabnik

za dobro idoče podjetje »Tovarna bonbonov«. Potrebna glavica do 50.000.— Din ali več. Zadostuje tudi samo jamstvo. — Ponudbe na oglasni odelek »Jutra« pod Družabnik 222.

Lovske puške

flobert puške, revolverje, pištole in vse potrebščine za lov in ribji lov kupiš pri: F. K. KAISER puškar, Ljubljana. Šelenburgova ulica 6. — Kupujem in prevzemam staro orožje v komisijino prodaj. 127-L

Perje

gosje, račje, kokoške in purje proda vsako množino in po najnižji ceni trdka E. VAJDA, Medjimurje, Telefon št. 59, 60, 3. 1539 a

Inventurna prodaja!

JOSIP ŠLIBAR, Ljubljana

Stari trg št. 21 (poleg Zalaznika).

Naš predobri sin, oče in brat, gospod

Anton Jelenec

posestnik na Bledu in v Logatcu

je včeraj zjutraj v 56. letu starosti, previden s tolažni sv. vere po kratki, mučni boleznimi mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb prejerega rajnega se bo vršil jutri dne 12. t. m. ob 2. uri popoldne iz sanatorija v Gorici na ondnotno pokopališče. Pr. dragoga pokojnika priporočamo v blag spomin

V Ljubljani, dne 11. januarja 1928.

Jera Jelenec v Prezrenu u, mati; Zvonko Jelenec, sin; Anica Jelenec, hči; Valentin Jelenec, brat, Marija Jelenec, sestra

Mestni pogrebni zavod.

Ravnateljstvo Okrožnega urada za zavarovanje delavcev v Ljubljani javlja tužno vest, da je dne 10. t. m. nenadoma preminul šefzdravnik urada, gospod

dr. Demeter Bleiweis-Trsteniški

Pokojni je v dolgoletnem službovanju svoje velike organizatorične, uradniške in zdravniške zmožnosti z udanostjo in ljubeznijo posvetil težkim nalogam šefzdravnika urada. Njegovo socialno čutenje in globoko pojmovanje socialnega zavarovanja mu je omogočilo velike uspehe v blagor zavarovanega članstva. Blag mu bodi spomin!

Ljubljana, dne 11. januarja 1928.

Ravnateljstvo Okrožnega urada za zavarovanje delavcev v Ljubljani.

Mestni pogrebni zavod.

Zapustila nas je v težki boleti in žalosti naša nad vse ljubljena in nepozabna mati, tašča, stara mati, prababica in teta, gospa

Kristina Hudovernig roj. Paulitsch

hišna posestnica

ki je previdena s tolažni sv. vere po težki bolezni, v 85. letu svoje starosti, Bogu vdano preminula.

Pogreb predrage pokojnice se vrši v četrtek, dne 12. januarja 1928 ob 2. uri popoldne iz hiše žalosti, Kolodvorska ul. št. 23 na pokopališče k Sv. Križu.

Sv. maše za dušnice se bodo darovale v soboto, dne 14. januarja 1928 ob 9. uri zjutraj v cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani

V Ljubljani, dne 11. januarja 1928.

Josip Hudovernik

Jeanette Hudovernik roj. Luckmann

sin

sinaha.

Marija Schilfrer in Kristina Moro, hčeri. Vsi vnuki in pravnuki.

? Ali že imajo ?

VASI OTROCI

9 mladinskih knjig

Tiskovne zadrage, ki jih dobite po znižani ceni za 100 Din. Knjige so sledeče:

VI. Levstik, Deček brez imena. — Fr. Milčinski, Zgodbe Kraljeviča Marka. — Ivo Šorli, Čirumurci. — Vašetova, Pravljice. — Fr. Milčinski, Tolovaj Mataj. — Čika Jova, Kalamandarija. — Ivo Šorli, Bob in Tedi. — Čika Jova, Pisani oblaki. — Filip, Kako so se vragei ženili.

Knjige naročite v knjižarni Tiskovne zadrage v Ljubljani, Prešernova ul. 54.

Vsem, ki so v težkih dneh bolezni in smrti naše ljube

Tonke

z nami sočustvovali, ki so jo obsuli s cvetjem, ji zapeli v slovo, in jo tako mnogobrojno spremili na njeni zadnji poti, izrekamo našo najsrčnejšo zahvalo.

Rodbina: Anton Rojina.

Udeležite se

Vstopnina 10 Din.

II. Oblastne vinske razstave in vinskega sejma v Ptuj

od 15. do 17. januarja 1928.

Otvoritev 15. januarja 1928 ob 10. uri v društvenem domu.

Vinske poskušnje brezplačne!

Urejuje Davorin Ravljen. Izdaja za Konzorcij »Jutra« Adolf Ribnikar, Za Narodno tiskarno dd. kot tiskarnarja Fran Jezeršek. Za inersatni del je odgovoren Alojzij Novak. Vsi v Ljubljani.